

Řekli jsme si s Brtníkem.

Protože jsme si tak pěkně zvykli na to, že je ten prodlouženěj víkend.... tak jsme si ho prodloužili ešče jednou. Protože hlásili i pěkný počasí, protože skončili ledoví muži a protože jsem tím pádem potřebovala zasadit rajčata and comp. A že si pěkně vezmeme pindělí.

V pátek se najelo na chalupu a svědomitě se flákalo. Krom zalejvání ředkviček a jiných vysetých plodin nebylo nutno nic. Jen teda ešče vyhotovit něco k jídlu, ale to bylo v cukuletu, protože jsem udělala zdravě-nezdravou rychlovku v podobě opečený slaniny, grilovacích klobásek a k tomu přihozenýho čerstvýho zelí. Vynikající kombinace. A s chlebem. Ohařící uspokojeni vepřovými žebírky a skelety.

V sobotu ráno nastal konečně den Dé . Tedy ten, kdy zajedeme do sousední vesnice do mého oblíbeného krámku, kde krom rakví mají úplně vše. I štít!! Nikoliv ovšem kurvavírusovej, ale opravdovej, aby Brtník mohl soustružit na tom svém narozeninovým dárku. V Prahé v Hrombachu, ani jinde kupodivu neměli, fšící mají ty kuravírusový. A toho nám netřeba. Takže ledva jsem zjistila, že mají, zajásala jsem a vrhla se do nakupování dalších nezbytností jako je pletivo, repelent, ústní voda, skvělej pilník na nehty, co piluje, domácí vajíčka, misky do kůchně a sazeničky zeleniny! Paní Lapková má úžasný. Zatímco jsem čekala bokem, až budou odbaveni zákazníci přede mnou a budeme moci jít s paní prodavačkou ven vybrat ty sazeničky, dostavili se do krámku, kde už tou dobou bylo značně živo, další dva pánové. Prošli to tam, nakoukli sem a tam, a ten jeden pravil : “Hele, to tady asi mít nebudou!” Hm,... nedalo mi to □ . “Pánové”, oslovila jsem je, “nevím sice co sháníte, ale já vám garantuju, že to tady na stoprocent maj! Páč todle je krámeček, kde krom rakví seženete úplně šécko. A ty rakve vám ale natuty taky objednaj a promptně dodaj!” □ a rozjela se debata, že ty rakve by se v současný době asi možná i hodilo objednat, aby byl člověk připraven na všechno a tak jako podobně. Chvíli jsme ešče ftipkovali a já je ujistila, že tady fakt seženou to, pro co sem přišli.

No a jako dycinky, měla sem pravdu! Páč když jsem se pak vrátila s přepravkou plnou nádherných sazenic, pánové odcházeli obloženi rourama ke kamnům a halekali nadšeně, že moc děkujou, že to jen zkusej a jsou hnedle zpátky s informací, ešívá jim to tam pasuje. Evidentně jsou tu nový. A.... stopro od tohodle momentu ale taky věrný zákazníci. Miluju tendle krámeček, naprosto ho miluju.

Stejně jako tu obnovenou pumpu na konci vesnice, kde paní majitelka má taky úplně šécko. Krom pohonnejch hmot a výborný kávy, taky třeba mražený maso pro psy. A já na to úplně přes zimu a kurvavírus zapoměla! Takže příště nemusíme nic vozit, jen se cestou malinko odbočí a nakoupí. Teď jsme se stavili čistě jen na kávičku. Zastavili jsme bokem, došli si pro čerstvě umletý pressíčko a usadili se na obrubníku. A čoklidy, který jsme měli s sebou, vypustili, ať se tak šmrdolej bokem. Helejte já vím, že jako to nejni nic světobornýho, že prostě psy tak jako vypustíte a oni se drží u vás. Ale ne s Taliprtkou, ne s Taliprtkou. Ta by vám dřív frnkla, než byste řekli švec, a nebo by s váma lomcovala na vodítku. Nechat ji volně loženou u pumpy a silnice by rozhodně nešlo. Teď jo. Chodila si jako Rumíček séém a taaam. Zašla-li někam dál, stačilo jemný upozornění a šla zpátky. Nakonec se válela v trávě po zádech. A chtěla mi vypít kafe : -) .

Dalším bodem, proč se hodil tenhle prodlouženěj víkend bylo to, že jsem si potřebovala "ukuchtit" smrkovej sirup. A to znamená taky mít na to trochu čas. Musíte zajet do lesa, že jo.... a to ohař velmi uvítá! Jakejkoliv. Tedy jak zrzatej, tak flekatej. Obzvláště proto, že nejsem jak horda tatarůch a neorvu první stromek, který potkám. Z každého stromku (a to ještě pěkně poprosím a poděkuju ☐ - no nesmějte se, když si něco berete, měli byste o to požádat a pak za to taky poděkovat, ne?) si vezmu vždycky jen žďabec, aby nebylo a bylo hodně přírůstku. Což znamená, že se v tom lese trošku nachodíte. Brtník již zcela akceptoval fakt, že jeho žena je něco jako bába kořenářka (no bába určitě ☐) a neváhá přiložit ruku k dílu, takže se mi košíček hezky plnil a ohařící si užívali to, že můžou šmejdit. A my? Nebo teda aspoň já určitě, protože nevím, zda to Brtník nějak výrazně vnímá , to že.... Taliprtka prostě byla pořád s námi a nebo stačilo jen zavolat , že je daleko. A to prosím u toho tedy i sbíráte ty výhonky, že jo. A posléze i nějaký to čerstvý borůvčí. A zase ne z jednoho místa, jako internetovej barbar, kterej se dočte, že tohle a tohle je zdravý a jde a totál to v určitým místě zplanýruje, alébrž tu si zobnu, tam si zobnu. Takže jsme v tom lese byli pěkně dlouho a domů jsem si vezla (krom spokojenejch ohařisek v kufru) pěkně zelenej košíček. Abych pak jeho náplň hnedle po příjezdu zpracovala. A pak honem šla sázet.

A do třetice fšeho dobrýho!

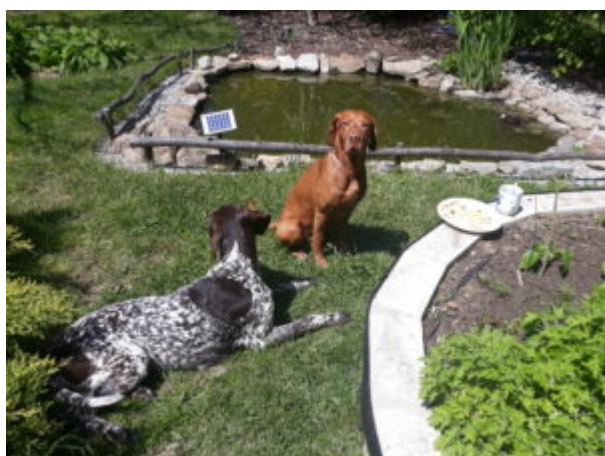

Tak a máme hotovo a...

...šup s tím na sluníčko

Jsou to pro mě dycinky dýlemata. Kam mám usadit co, protože ono se tedy nemá furt sázet to stejný na jedno místo, ale..... já mám k dispozici jen jeden záhon, že jo. Tak to jsou pokaždý špekulace, kam dát rajče, co s vokurkama, kde píchnout papriku apod. Řekla bych, že to mi zabere nejvíc času. Abych v tom nebyla sama, dělali mi ohařiska společnost a pak jsme si tam taky dali spolu kafe a koláč. Remoskovej, s kynutým těstem co jsem si před týdnem do foroty udělala do mrazáku. S drobenkou, tvarohem a čokoládkou. Výborná kombinace, můžu doporučit. Zvlášť při pohledu na tryskající vodičku z čapího hnízda (ach bože, tenhle název už tomu asi zvostane ☹).

Siestička

Když jsem šla poté sazeničky zalívat, stal se z Rumouška Radovánek ☐ . Rozradostnil se, jakmile jsem vzala hadici do ruky, a hopíkal kolem s takovým nadšením, že mi to zalejvání trvalo 3x tak dlouho. Neb jsem krom sazenic musela zalejvat i Rumouše ☐ ☐ . Večír jsme se šli pěkně s ohaříkama projít lehce do pole a podívat se, ešivá neuvídíme zase liščátka. Nikde nikdo, možná už se odstěhovali. Nu škoda - mohli si dát s ohaříkama masíčko, co jsem měla s sebou ☐ . I díky tomu Tali kroužila, až na jednu výjimku, v dostatečný blízkosti. Tou výjimkou byl moment, kdy se asi totál vypnula. Šla napřed tím svým hopsavým krokem, kdy ví, že nemá letět a děsně by chtěla, ale brzdí se. Takže řape v takovém podivným rytmu, kdy jí nadskakuje zadek. Nějak se asi zapomněla a tak bylo možno pozorovat, jak nadskakuje do dále ☐ a šla tou brázdou a šla a šla a písknutí nevnímala. Ani to druhý. A když došla na konec pole, zarazila se, že tam je sama a obloukem letěla zpátky. Minula mě, a bylo nutno jí připomenout, že jsme jaksi s Rumouškem tady ☐ . Jinak ovšem pohodička.

Večer Taliprtku posedla velemazlivá a snažila se umístit komukoliv na klín. Se mnou to jde těžko. Může tak maximálně dělat deku přehozenou přes kolena, páč se prostě nevejde. Brtník mlátil špačky v křesle, tak tam to taky úplně nevyšlo a tak s těžkým povzdychnutím šla zpátky za Rumouškem, kterež hlasitě chrápal na gauči. Tak jsem se tam k nim na chvíli nasáčkovala taky a poctivě je uhladila do spánku.